

L'home, la dona i la família

En quin sentit afirma que la dona és la peça clau en la família?

20/10/2006

Al meu entendre, és peça clau en sentit estricte. La família –cèl·lula fonamental de la societat– constitueix un projecte comú que depèn de l'aportació de tots: del marit, de la dona, dels fills. Penso que avui dia convé de recordar la grandesa de la paternitat i la responsabilitat del pare en la família.

Però sense plantejaments excloents, perquè si el pare és fonamental, ho és igualment la mare.

Negar el valor immens i insubstituïble de l'aportació de la dona en la família equival a tancar els ulls a la realitat. No em refereixo a l'habilitat per a les tasques de la llar, sinó més aviat a una sèrie de qualitats morals, que no es poden resumir en poques paraules: es corre el risc de simplificar i de quedar-se curt. Les mares tenen una capacitat meravellosa d'expressar l'amor, de fer feliços els altres, estimant a cadascú tal com és, de forma desinteressada, incondicional. Penso que la família té el seu suport i es construeix sobre aquesta manera particular de saviesa i d'intuïció tan pròpia de la dona.

**18 de maig de 2000, Miriam Díez,
Catalunya Cristiana (Barcelona)
En la seva opinió, hi ha una**

disjuntiva entre la feina de la dona fora de casa i la feina de la casa?

Al meu parer, entre la feina de la llar i la feina fora de casa no hi ha disjuntiva, però, quan es dona aquesta situació doble, sí que hi ha una indubtable tensió. Totes les dones que es troben en aquestes circumstàncies noten com atrau la llar: atendre un fill malalt, dur al dia les mil tasques que genera una casa, i ja no parlem de l'embaràs o de la maternitat. Altres vegades atrau el treball de fora de casa, perquè els ingressos són necessaris per tirar endavant la família; perquè les empreses, no sempre de forma raonable i flexible, volen resultats; perquè hi ha molta competència professional i molt atur, etc. D'aquest doble reclam neix la tensió. I per resoldre-la, cal replantejar certes formes d'organització social i laboral que avui es donen per descomptades.

Voldria afegir una consideració que potser pot semblar una evasiva, però que penso que no ho és. En aquests anys s'ha parlat molt, precisament, de la necessitat que la dona no vegi reduïda la seva activitat només al treball domèstic, de la conveniència que les dones que ho vulguin puguin *sortir* de la llar, treballar a fora. Em sembla que, per completar el raonament, caldria esmentar també l'obligació que té l'home d'*entrar* a la llar. L'home també ha de notar personalment aquesta *tensió* entre la seva feina a casa i la seva feina a fora. Només si comparteix amb la dona aquesta experiència, i la resol d'acord amb ella, l'home podrà adquirir aquesta sensibilitat —que és lucidesa, abnegació i delicadesa— que la família dels nostres dies necessita.

Li deia abans que la meva resposta li pot semblar, a algú, una evasiva. Però jo li preguntaria: quin problema

és més gros, la tensió de la dona entre la feina a casa i la feina a fora, o el fet que la dona pateixi aquesta tensió tota sola, perquè els homes es desentenien dels seus deures familiars?

21 de gener de 1996, Patrícia Mayorga, *El Mercurio* (Santiago de Xile)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/lhome-la-
dona-i-la-familia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/lhome-la-dona-i-la-familia/) (07/08/2025)